

Rappukäytävästä elämään

Julkaistu 24.10.2011

Olen ollut nyt lähes vuosikymmenen selvinpäin. Elämä ennen tätä oli aika erilaista. Kasvoin nuoruuteni alkoholistivanhempieni kanssa ja lopulta se tie vei lastenkoteihin ja omiin päihdekokeiluihin.

Oli vain tunne, että pää on saatava täyteen koko ajan. Nautin jännityksestä, mikä tuli kun tein asioita, joita ei olisi pitänyt. Varmaan omalla tavallaan kostin itselleni sitä, miten minua oli elämäni aikana kohdeltu. Ajattelin, että joku huomaisi miten väärin se oli, jos olisin itse rappiolla.

Nämä ajatukset johtivat siihen, että käytin päivittäisesti huumeita, kaikkea mikä eteen tuli. Käytin suonensisäisesti ja elämä oli joka tavalla aika hallitsematonta ja turvatonta. Hakeuduin samankaltaisten ihmisten seuraan, joilta sain samanlaista kohtelua kuin lapsenakin.

Mun elämä oli viimeisimpinä käyttövuosina aika surkeaa, asuin rappukäytävissä tai missä milloinkin sai olla hetkeä pitempään. Minulla ei ollut yhteyttä keneenkään "normaaliin" ihmiseen, joka olisi voinut auttaa. Olin pidätettynä jatkuvasti kun en osanut olla tekemättä pahojani. Sain kohdata väkivaltaa usein. Ihmiset kuolivat ympäriltäni.

Yksi päivä tuli sellainen tunne, että en enää jaksa tätä. Tiesin, että oli olemassa ihmisiä, jotka olivat lopettaneet kokonaan huumeiden käytön. He lähtivät katkolle ja pitempään kuntoutukseen. Ja sen jälkeen ryhmiin. Päätin kokeilla vielä kerran. Oli mulla katkoista aiemminkin kokemusta, mutta menin sinne vain lääkkeitä syömään ja lepäämään.

Tällä kertaa valitsin toisin. Menin lääkkeettömään hoitoon ja aloin jo siellä käymään NA-ryhmissä. Jatkoin pitempään hoitoon ja tälle annoin kaikkeni. Olin aika lailla valmis tekemään mitä tahansa asia vaatisi, että saisin uuden alun.

Jätin vanhat "ystävät" ja aloin tekemään samoja asioita, kuin näin ihmisten tekevän ympärilläni. Hakeuduin pikku hiljaa kursseille ja kouluun ja lopulta jopa töihin. Tässä mulla ei ollut kiirettä, meni vuosia. Pääasiaksi otin käydä joka päivä ryhmässä kun tarve vaati.

Siitä tuli siinä sivussa elämäntapa. Puhtaana olemisesta siis. Tänä päivänä mulla ei ole mitään ongelmia, mitä silloin oli. Ongelmat on aika pieniä, mutta olen opetellut tulemaan niidenkin kanssa toimeen ilman päihteitä. Alkoholini jätin myös heti alussa, ettei se olisi vain korvannut niitä muita huumeita ja että opin tulemaan toimeen ilman tunnetilojeni jatkuvaa muuttelemista.

Mulla on tänä päivänä työpaikka, opiskelen hyvässä koulussa ja olen aika onnellinen. Ei tee mieli käyttää enää ja mulla on ihan uusi elämä. En vaihtaisi tätä ihan heti mihinkään. Ryhmissä käyn edelleen, koska tää on pysyvä sairaus, joka tarvitsee hoitoa. En pärjäisi ilman niitä, enkä haluakaan.

Nimimerkki:

Selviytyjä

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/huumeet-ja-laakkeet/rappukaytavasta-elamaan-0>